

LOSCHITZ FERENC

A napisten

*alá és föl föl és alá
jobbról balra meg balról jobbra
mintha üzenné mondaná
mintha az égbolt mocoogna
a Napisten száján a szót
párás csillagok körbefogják
a bolygók szőrös porfogók
a szót nem értik kapnak morzsát
igen a Napisten a rőt
ősznek nyárnak nagy urasága
trónol testes felhők fölött
az arca kerek szeme sárga
alá és föl föl és alá
jobbról balra meg balról jobbra
ki hallja meg ha mondaná
és mi változna attól fogva
ha minden jel és toldalék
tüzes esőként hullna át még
száz dimenzió s maradék
aranyfénye volna s az árnyék
ami ránk vetül pusztá köd
az ütemtelen lázas égen
ami eddig még működött
most nem akar kezdődni mégsem
a Napisten száján a szót
minek hallaná meg az ember
a szavak mondatok ragok
tele vannak a felelettel
alá és föl föl és alá
jobbról balra meg balról jobbra
az ó az í a ti a tá
éles sípökká hangosodva
fölborul minden mintha még
jelezné hogy van ég van isten
s a dolgok megoldásaképp
agyunkon kell hogy átsüvítsen
mint porontyának úgy mesél
a csonttól hústól megfosztottak
kedvével mikor hús az éj
és történetét hogy magad vagy
alá és föl föl és alá
jobbról balra meg balról jobbra
megnémulna ha mondaná
véget érne ha belefogna*